

20 éves
a
Nemzetbiztonsági Szakszolgálat

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat,

Köszöntő

*„A jövő felé haladás elképzelhetetlen
a múltba vetett pillantás nélkül.”*

*Szergej Vasziljevics Lukjanyenko,
kortárs orosz író*

Tisztelt Olvasó!

1996-ban, pontosan húsz éve alakult meg a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat.

Mit jelent húsz év?

Húsz év a földtörténetben szempillantás, az emberiség krónikájában kerekítési hiba.

Napjainkban húsz év vagy még kevesebb elég hozzá, hogy korábban megkérdőjelezhetetlennek hitt igazságok és intézmények, vagy a maguk korában forradalmi technikai vívmányok felett eljárvon az idő.

A posztmodern korban egy állami szerv életében húszévnnyi működés a társadalmi hasznosság, az életrevalóság és az állhatatosság ékes bizonyítéka.

A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat húsz éves.

Ez a kiadvány nem összefoglaló jelentés, nem statisztikai évkönyv. Nem akarjuk adminisztrálni az elmúlt húsz év munkáját, sikereit. Megtesszük éppen elégszer, naponta, havonta, évente.

Most a szolgálatot köszöntjük, de valami *mást* is ünneplünk.

A jubileum ürügyén felvillantjuk a múlt néhány jellemző pillanatképét. Így szeretnénk alkalmat adni arra, hogy emlékezzünk jó és kevésbé jó dolgokra. Gondoljuk át, mi az, amín változtatni szükséges és mi az, amit feltétlenül őriznünk kell a következő húsz évben is.

Ez a kiadvány ehhez szeretne segítséget nyújtani.

Dr. Szabó Hedvig nb. dandártábornok

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat,

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat,

Prológus

20 év alatt sok minden változik.

A világ a táviratot e-mailre, a tollat klaviatúrára, a tárcsázót érintőképernyőre, a postát hírközlési szolgáltatóra, a telefonközpontot szerverre cserélte.

Óh, azok a kilencvenes évek! Rádiótelefon, digitális fényképezés, GPS. Permanens technikai forradalom, tömegeket ragad magával.

Mi aztán hiszünk a fejlődés erejében. Ismerjük a természetét, akárcsak a hátulütőit, veszélyeit. Tudjuk, hogyan kell lépést tartani vele, nem hagyjuk magunkat meglepetésszerűen átvágni általa.

A 20 év minden napja változás, alkalmazkodás, találékonyság, helytállás.

Embert próbáló feladat, komoly felelősség, csak a legjobbaknak kijáró kihívás.

Ennek megfelelni csak egy módon lehetséges: az igazán fontos dolgok nem változnak. Haza, nemzet csak egy van, azt védeni életforma, de minimum élethivatás.

Akár az életünk árán is. Egy mindenkiért, mindenki egyért. Tanult embernek nincs párja; ahány nyelved, annyi világod.

A név pedig, mint tudjuk, kötelez. Ahogyan a 20 év is.

Nemzetbiztonsági Szakszolgálat. A törvényben feljogosított szervezetek írásbeli megkeresésére szolgáltatást végez e szervek titkos információgyűjtő tevékenységéhez – szakszerű kodifikátori megfogalmazás a múlt század végéről.

De vajon mi van mögötte?

Nyilván az ember. Pontosabban az emberek egy átmeneti korban.

A világ felgyorsult. Alig néhány évnyi távolban a rendszerváltás, az állambiztonsági szervek átszervezése. Demokrácia. Eufória. Kijózanodás.

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat,

Fortés fortuna aduuvát, Fortés fortuna aduuvát, Fortés fortuna aduuvát

Jólét? Még nem. „Nyugdíjas” állás? Már nem biztos.

Nemzetbiztonsági Szakszolgálat. Az mi? Nem tudni még, de valószínűleg a „SZOTI”^{*}. Reloaded.
Lesz ebből valami? Lesz ebből valami!

Lelkes kollégák, de az új állás nem mindenkinek választás. Néhányuknak egyszerűen adottság.

Kezdjük. Hogyan csináltuk az NBH-ban? Először jó lesz, jobb híján. Ez így mégsem jó, újra kell gondolnunk. Hogyan lehetne jobban? Hogyan lehetne többet? De leginkább: hogyan lehetne másként?

Persze a főigazgató vezetésével. Akinek mindig igaza van.

Hevesi Tóth, Chladek, Hetesi, Balajti, Dobokay, Boda, Szabó. Van saját nevelésű, van igazolt játékos.

Emberk, nem egyformák. Saját víziójuk van, hozzá egyedi stílusuk. Látni a képeken. Óriási ötleteik, projektjeik, lábnyomuk.

És még hány meg hány munkatárs.

Bár ez a kiadvány róluk szól, itt most még sincs nevük. Akire tartozik, tudja. Ezt is, meg mást is. Közülük rengetegen közismertek, sokan közkedveltek, többen köztiszteletnek örvendenek, néhányukra szaktekintélyként tekintenek. Igazi megmondó-emberek.

Kérdezik a gyereket az óvodában: Láttad már a Mikulást? Igen, apa munkahelyén volt.

A gyerekek felnőnek, apa munkahelyét már véletlenül sem hozzák szóba, rég elvesztették a fonalat. 20 év eltelik. A céges Mikulásnak lassan nem kell álszakáll; megteszi az igazi.

A fiatalok itt gyorsan okosodnak; van mit, és főleg van miből tanulni. Van mit kitalálni. A középkorúak gyorsan őszülnek; van mit csinálni, van miért igyekezni.

^{*} SZOTI, azaz Szakszolgálati és Operatív Technikai Igazgatóság, a hajdani Nemzetbiztonsági Hivatal szervezeti egysége, az NBSZ elődszerve

Fortés fortuna aduuvát, Fortés fortuna aduuvát, Fortés fortuna aduuvát

Fortés fortuna aduivat, Fortés fortuna aduivat, Fortés fortuna aduivat,

Aki marad, nyugdíj után is maradna. Nagyon úgy tűnik, nemcsak a fűtésen akar spórolni. Nézd őt, ötvenévesen lett ironman, másoknak hivatásuk mellett a tudományos vagy épp a zenekari munka is belefér. Hja, a munkahely nem csak szipolyoz, hanem konzervál is, a munka nemcsak kimerít, de edzetté is tesz.

Dicséret, jutalom. Letolás, büntetés. Utóbbi jobban dokumentált, de fényképünk nincs róla.

Ócsa, Tüzér, Kisvéhá. Kultikus helyek. Külön világ mindegyik, még a Nap is másképp süt. Csoda, hogy még magyarul beszélnek. Már aki. Furcsa eszközök, érthetetlen szakkifejezések.

Az itt dolgozókkal halandó ritkán találkozik. Általában Földváron, amely a jól megérdemelt pihenés, sörözés, buli tipikus színhelye. A díszletek, mint bármelyik vállalati üdülőben. Minden adott a jó hangulathoz: idilli Balaton-part, sétány, első osztályú ellátás, osztályon felüli kiszolgálás, osztályon aluli árak, önköltségszámítás. A hangulat mégis valahogy különös, valahogy más.

Óvatosan a kérdésekkel, fő a diszkréció!

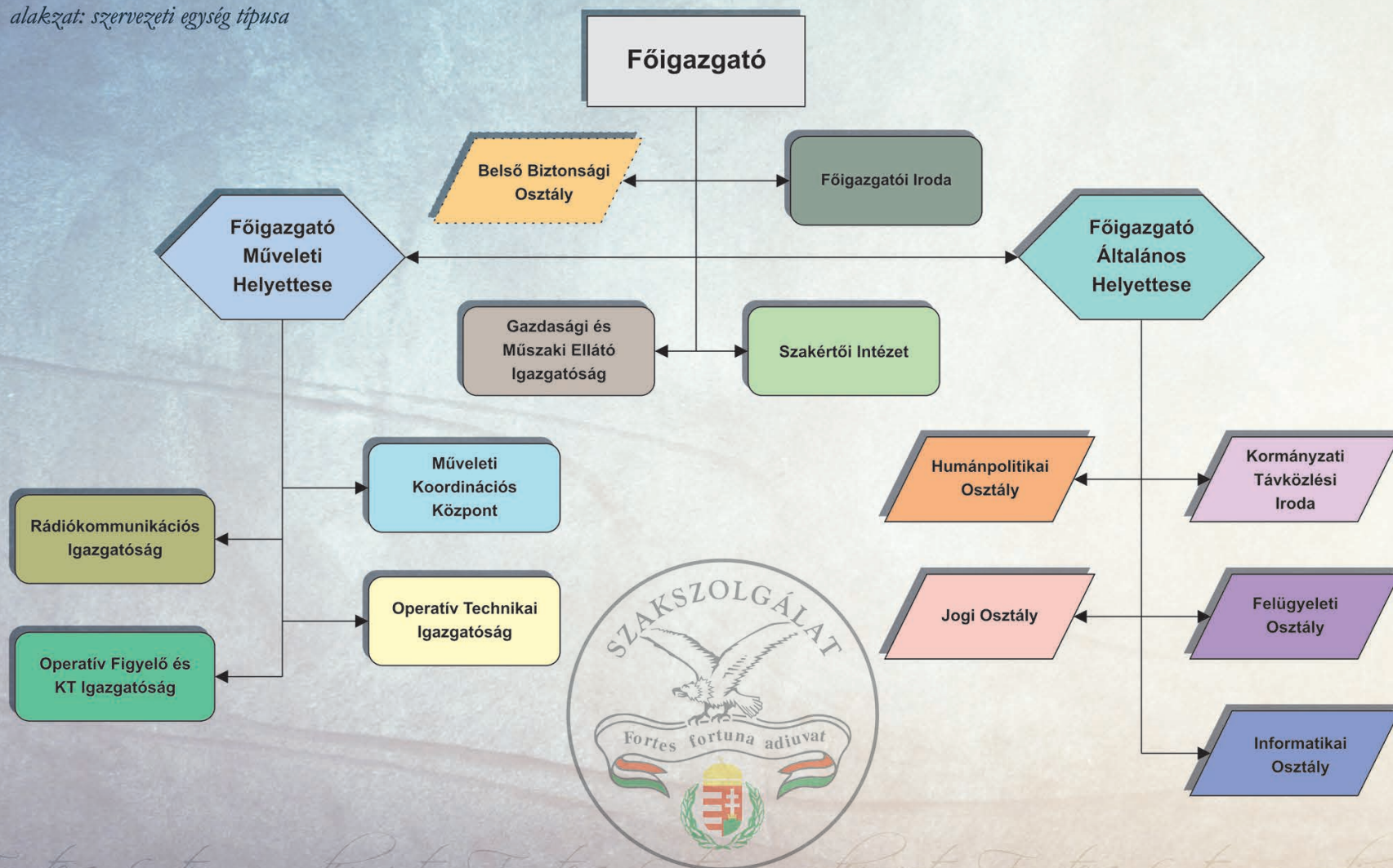
A sportnapon csúcsosodik a különös érzés. A hosszútávfutó sok mindenen elgondolkodik; van ideje rá. „Negyedik éve együtt érünk a célba, de fogalmam sincs, ki a csuda ez a fickó. Csak az a biztos, hogy nem *nálunk* dolgozik. Biztos *figyelő*.”

Nem baj. Jó csapatunk van azért. Igazi csapatunk.

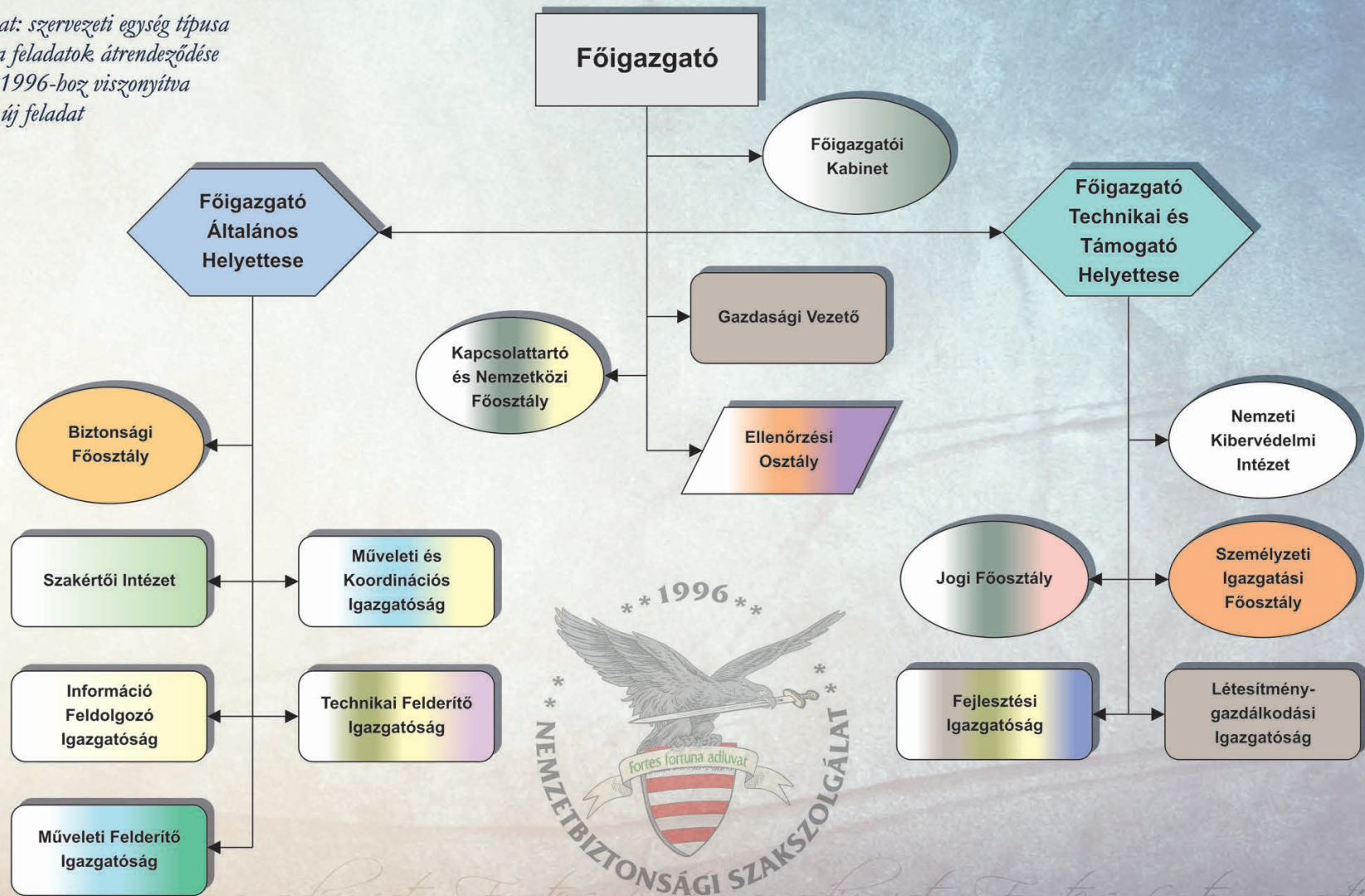
Fortés fortuna aduivat, Fortés fortuna aduivat, Fortés fortuna aduivat,

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat szervezeti felépítése, 1996

alakzat: szervezeti egység típusa

alakzat: szervezeti egység típusa
szín: a feladatok átrendeződése
1996-hoz viszonyítva
fehér: új feladat

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben

ALAPÍTÓ OKIRAT

NEMZETBIZTONSÁGI SZAKSZOLGÁLAT
LÉTREHOZÁSÁRÓL

NIKOLITS ISTVÁN
tárca nélküli miniszter

NI-323/4-196.

A NEMZETBIZTONSÁGI SZAKSZOLGÁLAT ALAPÍTÓ OKIRATA

1. **Név, székhely, jogállás, felügyelet**
Teljes elnevezés: Nemzetbiztonsági Szakszolgálat
Ügyvitel során használt rövidítés: NBSZ
- 1.1. **Székhelye:** Budapest, II. ker. Törökveszti u. 32-34.
Levelezési címe: 1399 Budapest 62. Pf. 710.
- 1.2. **Jogállása:** a Kormány irányítása alatt álló, országos hatáskörű költségvetési szerv.
- 1.3. **Felügyeleti szerve:** a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító tárca nélküli miniszter hivatali szervezete.
2. **Az NBSZ állami feladatként ellátandó alaptevékenységei:**
 - 2.1. a jogszabályok keretei között a titkos információgyűjtés különleges eszközeivel és módszereivel - írásbeli megkeresésre - szolgáltatást végez törvény által erre feljogosított szervezetek titkos információgyűjtő tevékenységéhez,
 - 2.2. törvény által feljogosított szervezetek igényei alapján biztosítja a titkos információgyűjtő tevékenységhez szükséges különleges technikai eszközöket és anyagokat,
 - 2.3. speciális távközlési összeköttetést biztosít a Kormány által meghatározott felhasználók részére,
 - 2.4. ellátja a biztonsági okmányok védelmével összefüggő hatósági felügyeletet,
 - 2.5. szakértői tevékenységet végez.
3. **Az NBSZ gazdálkodása:** önállóan gazdálkodó, teljes jogkörrel rendelkező szerv.
Az NBSZ vállalkozási tevékenységet nem végez.
- 3.1. **Alapító:** a Magyar Köztársaság Országgyűlése: a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvénnyel, 1996. március 27-i hatállyal.
5. **Az NBSZ vezetője:** a főigazgató, akit a honvédelmi miniszter és a belügyminiszter egyetértésével a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter javaslatára a miniszterelnök nevez ki és ment fel.

Budapest, 1996. április 01. "

NIKOLITS ISTVÁN
tárca nélküli miniszter

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben

Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

1992

1992

1993

1998-2000

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Hűség év képekben. Hűség év képekben. Hűség év képekben. Hűség év képekben.

2001

2003

2006

2015

Hűség év képekben. Hűség év képekben. Hűség év képekben. Hűség év képekben.

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben Húsz év képekben

Húsz év képekben, Húsz év képekben, Húsz év képekben, Húsz év képekben

Húsz év képekben, Húsz év képekben, Húsz év képekben, Húsz év képekben

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Húsz év, 20 gondolat

„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkodni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

(Weöres Sándor: A teljesség felé – részlet)

Mit jelent a titkosszolgálatnál dolgozni több mint 20 éve? A válasz a számokban rejlik: a kollégák átlagéletkora 22 év volt, mikor a Nemzetbiztonsági Szakszolgálathoz vagy annak jogelődjeihez kerültek, 68%-uknak ez az első munkahelye és átlagosan 27 éve dolgoznak itt.

És hogy mit jelent számukra a Nemzetbiztonsági Szakszolgálatban eltöltött 20 év? A munkatársaktól származó idézetekből kiragadott múltidéző, helyzetértékelő, jövőbe tekintő észrevételek, érzések, gondolatok olyan szakemberekről árulkodnak, akik pontosan tudják: a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat létrehozásának 20. évfordulóján visszatekinteni, és erre a kérdésre választ adni csak egy hosszú folyamatot szem előtt tartva lehet, ugyanis a Szakszolgálat megalakulása az ő szakmai életükben mindössze egy állomás: a szakember – mint a kő – marad; és a szakember mindig szakember marad.

1. Amikor az egyén belső fejlődni és fejleszteni akarásának vágya találkozik a szervezet elvárásaival;
2. amikor az önmagunknak kitűzött egyéni szakmai célok egybeesnek a cég által meghatározott célokkal;
3. amikor a tökéletességre törekvés hajt minket, mégis csalódottak és elégedetlenek vagyunk, mert egy olyan eszköz beszerzése hosszú évek óta csúszik a költségessége miatt, amellyel a munkavégzésünk sokkal hatékonyabb és színvonalasabb lehetne;
4. amikor az eredmények közösek, a siker az egyéné, a csapaté, a szervezeté és országos szinten a rendvédelemé is egyben;
5. amikor a vezetők toleránsak, a munkahelyi kollektíva, szakmai érdekközösség baráti kapcsolatokat teremt és második családdá válik a maga küzdelmeivel, harcaival, de az összetartozás biztos érzésével;
6. amikor a biztonság és stabilitás szavak jellemzik a szervezeti tevékenységet;

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

7. amikor az egyén elmondhatja, hogy tagja a törzsgárdának, amely az alapoktól hozott létre egy ma is működő professzionális csoportot, rendszert, eljárást, módszertant országos szinten elsőként, néhány esetben egyedülként;
8. amikor az állandó szakmai kihívás nem teherként, hanem szüntelen lehetőségként jelenik meg;
9. amikor néha úgy éreztük, mennénk, de mégis maradtunk;
10. amikor a szakmai feladatok végzése során nincs én, hanem „mi” van, amikor egy rugóra jár az agyunk és a folyamatos megoldáskeresés együtt tolja a szervezet szekerét;
11. amikor aggódunk az anyagi erőforrások, a cég jövője és megítélése miatt, mégis lehet a munkánkra számítani;
12. amikor 20 év után nem is munkáról, hanem hivatásról beszél az ember;
13. amikor a feladatainkat kuriózumnak tekintjük, mely nap mint nap fenntartja az érdeklődésünket;
14. amikor a szervezeti kötöttségek, a folyamatos készenlét és rendelkezésre állás az idő múlásával már természetesnek hat, bár a fokozódó bürokratizmus körülményesebbé teszi a munkavégzésünket;
15. amikor a függetlenség a szakmai és alkotói szabadságban ölthet formát, és a hivatásunk kreatív, színes, változatos;
16. amikor elmondhatjuk, hogy a cég történetében „családi” generációk váltak szakemberré;
17. amikor az egyén még ennyi idő után is érez alázatot és lojalitást a szakmája, hivatása iránt;
18. amikor valamennyi elkészült munkára „gyermekeinkként” tekintünk és nem tudnánk közülük kedvencet választani;
19. amikor azt érezzük, hogy itt dolgozni presztízs, tartást ad az embernek a törvény oldalán állni, és büszkeséggel tölt el bennünket, hogy a munkánk jelentős és a közérdeket szolgálja;
20. és amikor önmagunkat mint „gondolkodó szakember” (doctissimi sapiens) aposztrofálhatjuk,
akkor mondhatjuk, hogy mi a cég történetének részesei voltunk, vagyunk és maradunk. Mert megérkeztünk.

Egy civil egyszer így fogalmazott: „azért ez a ragaszkodás bennetek, mert itt nőttetek föl, és mert nem tudjátok, hogy a kerítésen kívül milyen az élet”. Én már tudom: 40 éves szolgálati viszonyt letöltve, több mint két évet töltöttem távol a Szakszolgálattól, „kint” a polgári életben. Elmondhatom, hogy hiányzott a Hivatal által nyújtott kihívás, elvárás a mindennapi megújulás iránt, hogy összességében egységesek, jobbak, gyorsabbak, hatékonyabbak és képzetebbek legyünk azoknál, akikkel szemben a törvényekben biztosított eszközöket, módszereket alkalmazzuk és e kihívást „kerítésen kívül” sehol nem találtam meg.

* * *

Mikor més az utcán, figyeled az embereket, és közben arra gondolsz, hogy te valami különlegessel foglalkozol. Kicsit akkor különlegesnek érzed magad, mert olyan dolgokkal foglalkozol, amit nem mondatsz el senkinek. A különleges feladat és a különleges munkahely téged is különlegessé tesz. Te olyan dolgokkal foglalkozhatsz, aminek más a közelébe sem kerülhet. Amikor hazafelé tartok, és még fejben bent vagyok, dolgozom, akkor olyan gondolatok fogalmazódnak meg bennem, amire az átlagember nem is gondol. És ez jó érzés.

* * *

Amikor a céghez kerültem, bármikor fordulhattam a területen már régebben szolgálatot teljesítő munkatársakhoz, akik átadva tapasztalataikat, végtelen türelemmel tanítottak meg mindent. Nyugodt, családias volt a légkör, megünnepeltük egymás név- és születésnapját, és odafigyeltünk egymásra. Nemcsak dolgoztunk egymás mellett, hanem megismertük egymást, a családtagjainkat, ami nagyon jó hatással volt a munkavégzésre is.

* * *

Sokszor türelmetlen vagyok, elégedetlen, de ez azért van, mert mindent és azonnal tudni, megoldani akarok. Azt a fejlődési tempót, amit mi itt produkáltunk az elmúlt években, bármely vezető büszkén vállalhatná. Nagyon gyors ütemben fejlődtünk, mert akartunk fejlődni. Volt küzdelem is azért. Néha keserves is volt, de megcsináltuk. És egyszer sem mondtuk, hogy nem sikerült. Egyszer sem. Olyanra, hogy nem oldottunk meg valamit, nem emlékszem.

* * *

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Szigorúan véve ugyanazon az ajtón és ugyanabba a helyiségbe lépek be, mint ahol kezdtem annak idején. Hamar kiderült, hogy nagyon sok kihívást, újdonságot, érdekességet rejt a munka; rendkívül izgalmas volt, szakmailag nagyon sok, a civil életben, az iparban elképzelhetetlen szabadságot nyújtó, és szakmai ismeretek bővítését lehetővé tevő helyen találtam magam. A légkör szigorú volt, de ez nekem megfelelt, egyáltalán nem zavart, hogy az idősebb kollégák rendet, fegyelmet várnak el; hamar kiderült róluk, hogy a szakmájukban nagyon magas szintet képviselnek, és tőlünk is azt várták el, hogy a lehető legjobban teljesítsünk; semmiképpen sem volt elég az átlagos munkavégzés.

* * *

Az, hogy én munkahelyet váltsak, az két ok miatt nem merült fel: az egyik az, hogy ezt én szeretem csinálni, egész életemben ezen a területen dolgoztam, kis nagyképűséggel állíthatom, hogy jók vagyunk benne, és ezt máshol nem tudom csinálni. Másrészt a saját gyerekemet dédelgetem, mert a módszert, ami alapján dolgozunk, az elmúlt 20 év alatt mi dolgoztuk ki nemzetközi ajánlásokkal. És mindig van mit rajta fejleszteni, mindig beleszaladunk új dolgokba. Ezt a tevékenységet az országban nem csinálják máshol. A vezetőmmel is elégedett vagyok, azt mondja, „ez a feladat, oldd meg”, de azt nem mondja meg, hogy hogyan: sok mindenben szabad kezet ad nekünk. Nem fél megbízni bennünk. Ez egy óriási dolog.

* * *

Én azért is maradtam itt, mert az iskolából bekerültem egy családba. És mint a családban, vannak jobb és vannak rosszabb időszakok, de a biztonságot adja nekem, és azt érzem mindig, hogy számíthatok rájuk. Az is fontos volt, hogy amikor elmentem szülni, volt hova visszatérnem, és ez nagy kincs.

* * *

Főleg az tetszett meg itt, hogy minden feladat más és más volt, nem lehetett egy kaptafára szabni; akármikor jött egy feladat, ahhoz mindig új dolgokat kellett kitalálni, és mindig új módszerekkel kellett megoldani. A kollégák bármikor, bármiben segítenek, együtt oldjuk meg a problémákat és nincs szakmai rivalizálás.

* * *

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Ez szakma. Ha valami konfliktusom, gondom adódott volna, akkor összepakolom a dolgaimat, és megyek, ugyanezt a munkát végeztem volna kint is. De a jó kollektívát értékelni kell; a jó munkahelyi légkör legalább annyit nyom a latban, mint a pénz. És a cégnél megvan a széles lehetősége annak is, hogy azt kutass és fejlessz, amit akarsz; ez a szakmai szabadság.

* * *

Jó érzés, amikor én képviselem a témát külföldön, delegációban vagy előadáson. Jó érzés továbbá az is, hogy egy olyan unikális szaktudásom van, ami Magyarországon csak pár embernek. Ez a mikrokörnyezet számomra teljesen ismert, és belakott, jól érzem magam benne, még akkor is, ha esetleg vannak negatív tényezők. Itt szeretném letölteni a maradék munkás éveimet is.

* * *

A szolgálat kormányokon átívelő módon, politikamentesen végzi a szakmaiságon alapuló feladatait, amelyhez a kitalált szolgáltatói jelleg, a szervek között elfoglalt hely stabil alapokat, biztos munkahelyet teremt. Ha mindent latba vetek, számomra a legerősebb megtartó erő az volt, hogy támogató szellemű csapatban dolgozhattam, közösen tudtunk örülni a sikereknek. Az egymás iránt táplált bizalom és a jó légkör, a csapatszellem sok nehézségen lendített át, fontos volt számomra a háttér, a tapasztalt kollégák segítő figyelme, a tanulást biztosító szakmai kihívások.

* * *

1991 óta dolgozom az NBSZ-nél (illetve jogelődjénél). Gyakorlatilag a Szakszolgálat az első és egyetlen munkahelyem, aminek következtében végigkísérte eddigi életemet. Elmondhatom, hogy a cég tulajdonképpen ott volt az első lakásvásárlásomnál, a diplomám megszerzésénél és két gyermekem születésénél is. Mindezen eseményekben kapott támogatás mellett, biztos megélhetést és munkahelyet nyújtott és nyújt annak ellenére, hogy az elmúlt 20 év sok olyan változást hozott, ami nehezítette a körülményeket. Az eltelt évek alatt, több különböző szakterületen dolgoztam, ami lehetőséget adott ismereteim bővítésére, a megújulásra, kielégítette a változás iránti igényemet.

* * *

Személyemet illetően az elsődleges motiváció az itt teljesített hivatásos szolgálatra az a hivatástudat, amelynek alapján meggyőződésem, hogy részese vagyok a bűnmegelőző, valamint -felderítő munkának. Meglátásom szerint az itt teljesített szolgálathoz elengedhetetlen volt, és napjainkban is az, a szakmai ismeretek szinten tartása, azok gyakorlatban történő alkalmazása, továbbá a jó kombinatív készség. Ezen körülmények ösztönöztek arra, hogy továbbra is a Nemzetbiztonsági Szakszolgálatnál teljesítsek szolgálatot. Az NBSZ megalakulásával kapcsolatban számomra a legnagyobb jelentőséggel a megfelelően kidolgozott jogi háttér megteremtése bírt, amely mind a mai napig megállta a helyét. Véleményem szerint ez a „legitimitás” stabil hátteret jelentett az NBSZ megalakulásánál, és jelent ma is.

* * *

A világ legjobb logikai és kombinációs „játéka” lett a szakmám.

* * *

A Nemzetbiztonsági Szakszolgálatnál eltöltött időszak alatt a műveleti feladatok végrehajtása nagyon sok sikerélménnyel párosult. Egy-egy felgöngyölített ügy nagy örömet okozott, összekovácsolta a kollektívát és a jól végzett munka gyümölcse a különlegesség érzését keltette.

Az ember társas lény, alapvető szükséglete, hogy tartozzon valakihez, tartozzon valahova. Ez az alapelv valósult és valósul meg a mindennapjaimban: mondhatni „burokban”, anyagi biztonságban, védőháló alatt érezhette és érzi magát az, aki erre a pályára adta a fejét.

* * *

Közel 30 éve, szinte az iskolapadból „cseppentem” ebbe a szokványosnak nem éppen mondható munkakörbe és őszintén megvallva az eltelt időszakban egy-két kivételtől eltekintve nem is bántam meg. Munkaközvetítők által nem hirdetett állás, de aki betöltheti, biztos elmondhatja, hogy nem unatkozik, a feladatok változatosak, minden nap újat hoz, de az is igaz, hogy kööttségekkel jár; ám ha valaki elfogadja, visszatekintve elmondhatja magáról, hogy jó célok érdekében tevékenykedett és munkája sokak érdekeit szolgálta.

* * *

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

A fegyveres szolgálat számomra nem volt újdonság, mivel nagyapám, édesapám és számos rokonom is hivatásos szolgálatot teljesített különböző rendvédelmi szerveknél. Újonnan felvételizőként a szolgálatok körüli misztikum erősen determinálta döntésemet, hogy ide jelentkezzem. A nemzetbiztonsági operatív munka elsajátítása után, a munka változatossága, sokrétűsége, a műveleti akciók végrehajtása megszerettette velem a tevékenységet.

Nagyon sokszor vettünk részt aktívan műveleti akciók előkészítésében, végrehajtásában, kapcsolati kör tényleges foglalkoztatásában és természetesen, ami az alap feladatunk volt, közlések feldolgozásában. Úgy érzem, ezen élményekben gazdag, sikeres időszak alatt lett a mindennapi feladat-végrehajtás hivatássá. Mára a szervezeti felépítés többször átalakult, a feladatok leegyszerűsödtek, profiltisztább lett a munka. Ez magával hozta a hatékonyság emelkedését, de természetesen a monotonitás és a leterheltség növekedését is.

És hogy mi tart ezen a pályán több mint 20 éve? A kollégák baráti szavai, az emberi kapcsolatok és a munka szeretete.

* * *

Az NBSZ megalakulásakor elégedettséggel töltött el, hogy független, önálló szervezet lettünk. Az itt töltött évek alatt családi, baráti léggör alakult ki a kollégákkal, akiknek segítségére mindig lehetett számítani.

A megrendelői pozitív visszajelzések egy-egy sikeres munka végén értelmet adtak, adnak a megfeszített munkának. Az eltelt több mint két évtized alatt – a nehézségek ellenére is – nap mint nap megerősít az a tudat, hogy munkámmal jó ügyet szolgálhatok.

* * *

Pályám elején korábbi munkatársaim szakmai alázatra és hivatástudatra neveltek. Az elmúlt 30 évben ezen szempontokat figyelembe véve igyekeztem a napi feladataimat elvégezni. Munkámban megtaláltam a szükséges motivációt, melyet kiegészített az, hogy az NBSZ kellő biztonságérzetet teremtett számomra. Nem egy esetben kaptam civil területről felkérést, de soha nem éreztem úgy, hogy váltani kell. Szakterületemen több mint 25 éve dolgozom, melynek kapcsán a változatos munkavégzés sokszor sikerekhez vezetett, így segítve a bűnüldöző szervek munkáját.

* * *

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Az elmúlt 20 év alatt a sok átszervezés és a sok főnök keze alatt is szinte mindig éreztem, hogy cégünk megbecsüli a megbízható, szorgalmas munkatársakat. Az anyagi biztonság és tervezhetőség miatt is maradtam az NBSZ-nél, mivel a cégünk biztos alapot jelentett és jelent most is a megélhetés, a családom jövője szempontjából.

Saját és férjem példája nyomán – aki szintén a BM kötelékén belül teljesít szolgálatot – már a fiam is ezt az utat választotta; ez évben felvételizik a Nemzeti Közszerológiai Egyetemre, remélhetően sikerrel.

* * *

Mi még annak a generációnak a képviselői vagyunk, akik az NBSZ-ben nem egy munkahelyet, egy pénzkereseti lehetőséget látnak, hanem szolgálatot. Egy olyan szolgálatot, melynek tagja lenni érdem és kötelesség. Mely a kiválasztottság érzését nyújtja, hogy alkalmasak vagyunk rátermettségünk, tudásunk, tehetségünk, lojalitásunk, elkötelezettségünk és odaadásunk alapján valami különlegeset, valami fontosat csinálni. Részem lenni egy olyan szervezetnek, ami rászolgál a társadalom megbecsülésére és elismerésére. Részem lenni egy gépezetnek, olyan fogaskerékként, melyet a hosszú évek alatt átítatott és megolajozott a szolgálathoz tartozás szellemisége.

* * *

Visszatekintve az elmúlt közel 24 évre, büszkeség tölt el. Egyrészt büszke vagyok, hogy olyan szakmai szervezetnél dolgozhatok, mely szervezet tevékenységét minden időszakban – különös tekintettel az önállóságunk óta – elismeréssel emlegetnek. Másrészt büszke vagyok arra, hogy a belépésemkor kapott lehetőséggel élni tudtam, a szakmai kihívásoknak meg tudtam felelni. Támogatást kaptam ahhoz, hogy az előmenetelemhez szükséges ismereteimet bővíthettem, ami által a munkám szakmai színvonala is nőtt. A munkából és az elvárásokból adódóan voltak (és lesznek is) jobb és rosszabb időszakok, de ezeken mindig sikerült túljutni, köszönhetően volt és jelenlegi munkatársaimnak, a családomnak, akik mindig támogattak, segítettek. Mindezek miatt soha nem vetődött fel bennem, hogy máshol, más munkát végezzek.

* * *

Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat, Húsz év, 20 gondolat

Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat

Mióta az NBSZ-nél dolgozom, biztonságban érzem magam: ez alatt nemcsak az anyagi biztonságot értem, hanem azt is, hogy tudom, hosszútávon számít a cég a munkámra, s ez jó érzés. Ez a biztonságérzet jó hatással van a családi életemre is: a hivatásos életforma stabilitása egyfajta kiszámíthatóságot nyújt, ezáltal nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb vagyok, és ez pozitívan hat rám is és a családom minden tagjára.

* * *

38 éve dolgozom a Szakszolgálatnál, illetve annak jogelődjénél. Más munkahelyet el sem tudnék képzelni magamnak. Soha nem fordult meg a fejemben, hogy elhagyom a pályát. 18 évesen rendkívül megtisztelőnek tartottam, hogy egy ilyen szervezet tagja lehetek, s a mai napig kiválasztottnak érzem magam. Ebből a helyből csak egy van! Kiváló munkatársakkal dolgozhattam és dolgozom együtt, akik közül jó néhányan a barátaim is lettek. Az összezárt közösségből találtam meg páromat is, aki több évtizede a férjem. Itt váltam felnőtté, ide vártak vissza gyermekeim születése után.

* * *

Mindig olyan munkahelyre vágytam, ahonnan a munkát „nem lehet hazavinni”. Ez itt maradéktalanul megvalósult.

* * *

Sokszor volt, hogy alig vártam a reggelt, hogy az éjszaka megálmodott „megoldást” másnap kipróbálhassam. És örömmel töltött el, ha működött! Ha nem, akkor egy újabb álmatlan éjszaka következett... Természetesen ehhez az is kellett, hogy érdekes, változatos, gondolatserkentő problémákkal és feladatokkal szembesüljön az ember, amihez a környezet, a magas technikai színvonal és ellátottság ugyanúgy hozzátartozik, mint a viszonylag jó, időben érkező fizetés, valamint a jó kollégák és a példamutató, humánus vezetők. Konfuciusz azt javasolta, hogy válasszunk olyan munkát, amit szeretünk csinálni, és soha az életben nem kell dolgoznunk. Azt hiszem, én megfogadtam a tanácsot!

Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat, Hűsz év, 20 gondolat

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat

Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat, Fortes fortuna adiuvat

